

Zkouška hrdinství

Byl krásný letní den, perfektní pro ranní procházku. Hned po snídani jsem se tedy rozhodla vyjít si do blízkého lesíka a načerpat energii ze slunečného dne. Jelikož bylo opravdu nádherně, rozhodla jsem se jít cestou delší než jindy. Došla jsem až na okraj lesa, kde jsem nikdy předtím nebyla. Mezi stromy jsem zahlédla malou chatičku. Vypadala staře a opuštěně. Byla jsem zvědavá, ale bála jsem se. Přiblížila jsem se k ní, avšak dovnitř jsem se neodvážila, protože už z venku působila strašidelně a tajemně. Vydala jsem se tedy zpět domů. Stále jsem ale přemýšlela, co se v té chatičce může nacházet. Má zvědavostcelý den stoupala, tak jsem se v podvečer rozhodla, že chatku znovu navštívím. Sedla jsem na kolo a vydala se do lesa. Po půl hodině jsem se znovu ocitla u zchátralého stavení. Už se stmívalo, takže atmosféra byla ještě temnější než ráno. Chvíli jsem se odhodlávala, pak jsem však vkročila dovnitř. Zpočátku působilo vše normálně, jen okna byla rozbitá a nábytek poškrábaný. Občas se ozvalo jemné skřípání a zvláštní zvuky, které jsem ale přisuzovala větru, jenžstále sílil a dírami ve zdech se dostával dovnitř. I když už venku byla tma, můj strach mě opouštěl a já cítila zájem poznat chatu ještě hlouběji. Rozhodla jsem se jít podívat nahoru, ale vtom odtamtud zazněl hlasitý křik. Po chvíli utichl a z dřevěného zchátralého stropu začala pomalu kapat zvláštní tekutina. V té tmě nebylo snadné rozpoznat, co za onu podivnou kapalinu stékalo na podlahu pode mnou. Vše jsem začala chápat, když mi jedna kapka přistála na mou prochladlou ruku. Vždyť to je krev! V podkroví se musela právě odehrát vražda! Probíhalo mi hlavou. Kdo mohl spáchat tento odporný čin? Přemýšlela jsem o tom, co se právě odehrálo. Mé myšlenky ale přerušil zvuk skřípajících schodů, který se ozýval z chodby. Zvuk stále sílil. Nevěděla jsem, co mám dělat. Pokud tady zůstanu, živou už mě nikdo neuvidí. Musím utéct! Ale kam? Kudy? Vrah se může ukrývat kdekoli. Koukla jsem se na zeď vedle mě a zahlédla tam vysklené okénko. Protáhla jsem se tímto malým otvorem, popadla své kolo, nasedla na něj a bezmyšlenkovitě ujížděla pryč. Dorazila jsem domů, zamkla jsem a šla si lehnout. Celou noc jsem se jen převalovala a přemýšlela, co udělám. Nemohla jsem to přece takhle nechat.

Druhý den ráno jsem se tedy opět vypravila na místo činu. Došla jsem na okraj lesa, ale po chatce ani památka. Jako by se po ní slehla zem. Přece se nemohla vypařit! Když jsem přišla blíž, všimla jsem si popálené půdy. Chatka i vybavení v ní bylo dřevěné, vrah ji musel zapálit a utéct. Už už jsem se chystala jít zpět, ale najednou jsem na zemi zahlédla malý lesklý předmět. Přišla jsem až k němu a opatrně jsem ho zvedla ze země. Po krátkém prozkoumání jsem zjistila, že je to kousek ulomeného nože. Držela jsem v ruce vražednou zbraň! Na které teď budou mé otisky! Pomalu jsem si kousek nože dala do tašky, ze které jsem následně vytáhla mobil. Chtěla jsem zavolat policii, ale v lese samozřejmě nebyl signál. Měla jsem dvě možnosti. Mohla jsem se buď vrátit domů a řešit to s odborníky, nebo pokračovat v pátrání. Zvolila jsem druhou možnost. Studovala jsem druhý ročník

kriminalistiky a chtěla jsem tuto záhadu vyřešit. Na cestě vedle lesa ležel další, tentokrát už o dost větší předmět. Má zvědavost překonávala můj strach, tak jsem se k té věci pomalu přiblížila. Nebyla to ale obyčejná věc. Byla to lidská ruka! Lidská ruka, která až záhadně přesně ukazovala na další věci na cestě. Nebo to nebyly věci? Ne! Ruka ukazovala na další části těla! Na další části, které byly rozetě po cestě. Procházela jsem mezi nimi, zvědavost sílila, ale s ní také strach. Nechtěla už jsem pokračovat dál, ale nemohla jsem zastavit. Něco mě táhlo stále hlouběji k poznání a objevení této záhady. Avšak poté, co jsem objevila nejdůležitější část, hlavu, jsem pochopila, že tohle sama určitě nezvládnou. Bála jsem se čím dál víc. Mé nohy najednou byly jako z kamene. I přesto jsem ale spěchala domů, kde mě ovšem čekalo další děsivé překvapení. Na mých dveřích byl pověšený papírek, na kterém bylo krví napsáno: „Jestli se opovážíš ještě vkročit do lesa, budeš další v pořadí!“ V té chvíli mě zalil chladivý pot, který stékal po mé tváři. Vrah mě musí sledovat! Nemůžu tady zůstat! Můj život je v nebezpečí! Popadla mě záchvat paniky a hrůzy! Nevěděla jsem co dělat, dlouho do noci jsem přemýšlela a pak jsem vyčerpaně usnula na svém gauči.

Ráno jsem se probudila a vstala rychlostí blesku. Bála jsem se totiž, že se něco stalo. A oprávněně. Na mém stole ležela krabice. Mnohem víc, než kde se tu vzala, mě zajímalo, co je uvnitř. Nějaký další vzkaz? Další výhrůžka? Probíhalo mi hlavou. Ale ouha. Spletla jsem se. Mou myšlenku o obsahu krabice přerušily zvláštní zvuky. Už si pro mě jde? Kolik času mi tedy zbývá? Budu se moct nějak bránit? Ale jak rychle se zvuky začaly šířit, tak rychle také přestaly. A já se mohla vrátit k předmětu v krabici. V krabici byl plyšový medvídek. Co to má znamenat? Co se mi tím dotýčný snaží říct? Možná mě chce uklidnit, možná právě naopak. To musím zjistit! Ale ne! Zase ty strašné zvuky! Hrnou se ze všech stran! A nepřestávají! Právě naopak! Co se děje? Dobře. Tohle zvládnou! Musím zachovat chladnou hlavu, pomyslela jsem si. Popadla jsem plyšového medvěda a vylezla jsem před dveře. Všechno se zdálo obyčejné. Normální pondělní ráno. Za tři hodiny mi měla začínat škola. Ale přece nemůžu jít za těchto okolností do školy. Najednou mě ale napadlo medvídko rozpárat a zjistit, jestli není něco uvnitř. A opravdu bylo. Byl tam tajný vzkaz. Ale nebyl od vraha, jak jsem si původně myslela. Nebo vlastně ano, ale zároveň byl od mého profesora. Ve vzkazu stálo: „Milá Lucie, pokud čteš tento dopis, tak ti gratuluji, prošla jsi mou zkouškou. Zkouškou, kterou zvládnou jen ti nejstarečnější. I pro mě to v mnoha ohledech byla těžká zkouška. Zbourat chatku přes noc není jen tak. Ano, to já jsem tím vrahem, kterého se pokoušíš najít. To já jsem rozmístil části figuríny po lese. To já jsem ti dal vzkaz na dveře. To já jsem ti dal medvídko, kterého nejspíš právě držíš. A to ty, jsi ten správný vyšetřovatel. Musíš se toho sice ještě spoustu naučit, ale já věřím, že je to v tvých silách.“ Po přečtení dopisu jsem zůstala stát jako omámená. Hned o sekundu později jsem se rozplakala. Nebyl to pláč smutku, byl to pláč hrdinství.